

той се утешавалъ, че народътъ, ако и преселенъ въ братска страна, ще запази народността и духа си, та единъ день неговитѣ синове заедно съ братята руси, ще спасятъ родината отъ позорното робство. Той решително се обявилъ за изселването на народа и влѣзълъ въ връзка съ руския главенъ щабъ за уреждането му. На 13 априль 1830 г. ³/₄ отъ българското население на Сливенъ, около 15000 души мъже, жени, деца съ кевани, на които натоварили най-необходимото, потеглили съ рускитѣ войски. Примѣрътъ на сливенци билъ последванъ и отъ българитѣ на цѣла източна Тракия, и на Айтоското поле се събрали 16565 семейства изселници! Това напомня великото преселение на евреитѣ отъ Египетъ. Х. Йорданъ, който вече подъ руско влияние се нарекълъ Селимински (отъ старото византийско название на Сливенъ — Selimnia) въ време на пжтуването, което траяло 3 месеца, всѣкакъ се старалъ да улеснява преселницитѣ, да имъ трѣбва храна и да ги насърдчава, придружавайки ги до с. Сату-ноу на Дунава. Следъ това открилъ канцелария въ Галацъ, за да ги напжтства и улеснява по-нататкъ въ преселението и установяването имъ въ Ромъния и Русия (Бесарабия) въ продължение на една година. Следъ това той се установява окончателно въ Ромъния (Влахия), гдето се установили повечето му роднини (въ Пloeщъ, Браила и Букурещъ) и членоветѣ на братството, отъ които не желаелъ да се дѣли, като свързанъ чрезъ клетва съ тѣхъ, макаръ и руското правителство да го викало въ Русия, предлагайки му щедро възнаграждение.

Въ Ромъния билъ учителъ въ гр. Рушиде-веде, въ Пloeщъ и въ Букурещъ на децата на преселницитѣ, не преставайки да се грижи за тѣхното благоденствие. Обикналъ селищата имъ, като ги поучавалъ да пазятъ езика, народността и вѣрата си, да учатъ децата си при българи учители. Той действувалъ за основаването на гр. Александрия отъ свищовци. На нѣколко пжти спасилъ преселницитѣ отъ явно чокойско робство: тѣ насмалко щѣли да станатъ, вмѣсто роби на султана, роби на единъ чокой, стопана на селището Берязка, отъ гдето следъ дълга борба ги спасява, като въ една нощъ пренасятъ стоката и покжщнината си въ близкия гр. Пloeщъ и запалятъ селото.

Въ Букурещъ презъ 1836—40 г. той вземалъ живо участие въ събранията на по-просвѣтителитѣ тамъ българи, които въ това време разисквали езиковия ни въпросъ, ала билъ недоволенъ отъ неподготвеността и злонравието на ужъ сведущитѣ по въпроса.